

Willem Kriellaars: 'Manon' Er is iets mis met uw baby. Uitgeverij Boekscout, Soest 2015. ISBN 9789402221695 (Zwangerschapsproblemen/ Aangeboren afwijking/PO) Zie ook: www.boekscout.nl

Soort boek/ziekte stijl:

Boek van 179 pagina's waarin Willem Kriellaars beschrijft hoe zijn vrouw Marjon zwanger raakt van hun tweede kindje Manon, waarbij na een echo in de 18^e week duidelijk wordt dat er iets niet goed is met Manon. Hoewel Willem en Marjon na documentatie te hebben gelezen en uitgebreid nagedacht te hebben, aandringen op een abortus, krijgen zij die niet. Het maakt, dat hun dochtertje Manon, na een zware bevalling wordt geboren en zo ernstig ziek is dat alsnog van Willem en Marjon gevraagd wordt haar uit haar ondraaglijk lijden te verlossen.

Boekscout.nl: 'Het leven lacht hen toe. Een prachtige zoon, een goed huwelijk en financieel alles op orde. Als vanzelfsprekend een tweede kind. Dan is het plaatje compleet. Geen probleem, of toch? Vroeg tijdens de zwangerschap worden afwijkingen geconstateerd. De artsen weigeren in te grijpen en het lijkt of fout op fout gestapeld wordt. Willem en Marjon Kriellaars belanden in een emotionele achtbaan waar geen einde aan komt. Ze rijden hem samen maar toch totaal verschillend. Waar en hoe eindigt dit? Wat is het gevolg van de beslissing door medische specialisten? Een mooi begin, opgevolgd door onmacht, moeizame verhoudingen, onbegrip, waardering en een droevig einde.'

Over de schrijver:

Willem Kriellaars en zijn tweede vrouw Marjon Kriellaars wonen samen met hun zoon Jasper in een Brabants dorp. Willem is Brabander en komt uit een katholiek nest. Marjon en Willem werkten bij dezelfde firma, Marjon als communicatieadviseur Willem op diverse plekken o.a. als projectleider, verantwoordelijk voor het implementeren van de euro. Na de geboorte van Jasper willen zij graag nog een tweede kind. Marjon wordt weer zwanger, maar hun dochtertje blijkt bij geboorte zo zwaar ziek en gehandicapt, dat zij via euthanasie uit haar lijden is verlost. Daarna hebben zij geen behoefte gehad aan nog een kind.

"Ik denk er vrijwel dagelijks aan en voel me schuldig als ik het verhaal vertel. In dit boek beschrijf ik dit verhaal, gebaseerd op mijn eigen ervaringen toen wij geconfronteerd werden met artsen die niet willen ingrijpen tijdens de zwangerschap terwijl wij dat wel noodzakelijk vonden. Wij belandden vanaf de 19^e week in een emotioneel dal. De afloop staat eigenlijk al vast."

Korte beschrijving:

Willem Kriellaars beschrijft kort hoe hij Marjon tegenkwam nadat zijn vorige huwelijk was vastgelopen. Zij gaan samen wonen, trouwen, zoon Jasper wordt geboren en dan is er nog een kinderwens. Kriellaars gaat daarna uitgebreid in op de tweede zwangerschap, hoe blij ze waren, de zwangerschap goed verloopt tot de 12^e week, waarin Marjon ziek is geweest. Dat gaat weer over, en wanneer Marjon 18 weken zwanger is, wordt een echo gemaakt.

Dan wordt duidelijk dat er iets niet goed is met het vruchtje en volgen

vervolgonderzoeken. Hen wordt verteld dat een zwangerschapsafbreking tot de mogelijkheden zou kunnen horen, wanneer het vruchtje teveel afwijkingen zou vertonen. Willem bespreekt de gang die zij door de gezondheidszorg maken, hoe er ineens geen sprake meer is van zwangerschapsafbreking en wat dat met hen doet. Waarom zij vragen om een second opinion. Wanneer de zwangerschap in de 24ste week is, kan deze niet meer worden afgebroken. Wel is dan duidelijk dat hun kindje zwaar gehandicapt zal zijn. De kinderarts die de begeleiding overneemt is erg betrokken en niet blij met de gang van zaken. Willem beschrijft hoe de zwangerschap vordert en Marjon bevalt van hun dochttertje Manon, dat zeer zwaar gehandicapt is, o.a. heftige epileptische aanvallen heeft. Zij moeten haar laten gaan.

Wat viel op:

-Kriellaars beschrijft vanuit zijn perspectief uitgebreid wat er precies is gebeurd gedurende deze tweede zwangerschap van Marjon, en dat maakt indruk, zoals het verhaal ook veel indruk heeft gemaakt wanneer Willem Kriellaars het aan anderen vertelde. Een verhaal dat je in een ruk uitleest en je weer aan het denken zet over prenatale diagnostiek, de gevolgen die daar al dan niet uit worden getrokken, en het vervolg daar op.

Hoeveel onnodige pijn deze hele gang door de gezondheidszorg heeft gekost. De manier waarop Willem en Marjon afscheid hebben genomen van Manon blijft ook bij: met z'n tweetjes, maar met rituelen die ontroeren en bij hen passen.

Citaten:

Pag.21-22: “Was uw eerste kindje ook klein bij de geboorte?” Vraagt de verpleegkundige. “Nee, gewoon op gewicht”, zegt Marjon. Dan excuseert zij zich. “Even overleggen, zegt ze en vertrekt naar de naastgelegen kamer.’

Pag.25-26: “Wat is er dan aan de hand?” vraagt ze. “Dat weten wij niet. Wij hebben er geen verklaring voor maar het is niet goed. Het spijt ons dat te moeten vertellen. We begrijpen dat deze boodschap hard aan komt en dat jullie tijd nodig hebben om dit te verwerken. Mogelijk dat we de zwangerschap moeten afbreken. Dat is echter een keuze die jullie zelf moeten maken.”

Pag.30: ‘Zelf ben ik er niet van overtuigd dat een abortus de beste optie is. Misschien tegen beter weten in en waarschijnlijk deels door mijn Rooms Katholieke opvoeding zie ik nog wel mogelijkheden. Waarom niet zorgen voor een gehandicapt kind? (...) Het gezin en onze toekomst zal bepaald worden door de dagelijkse zorg voor het kind. Maar ja, als dat nou eenmaal je lot is. (...) Hoewel wij van mening verschillen hebben we wel respect voor elkaars mening en luisteren we vooral naar elkaars argumenten. Natuurlijk lopen de emoties soms hoog op. Gaandeweg krijg ik toch een andere mening. Het is en blijft verschrikkelijk als je de zwangerschap moet afbreken. Voor het gevoel klopt het ook niet. Maar toch, als je nu al zeker weet dat het kindje gehandicapt zal zijn, hoe ga je dat aan jezelf en het kindje verantwoorden. Daar komt bij dat het ziekenhuis al documentatie hiervoor heeft meegegeven en feitelijk hier op aanstuurt.’

Pag. 41: ‘De dagen gaan voorbij en wij vechten tegen de tijd. Wij willen graag een abortus maar krijgen het gevoel dat het ziekenhuis niet mee wil werken.’

Pag. 80: 'Ook het trots naar buiten treden is er niet bij. Wij willen voorkomen dat mensen enthousiast vragen: "Oh, Marjon, leuk dat je zwanger bent. Hoe gaat het?" Het gaat immers niet goed! Maar je kunt en wilt dat niet steeds vertellen en uitleggen.'

Pag.102: 'Ik ben erg blij. Ik ben weer vader geworden van een prachtige dochter. Dat is mijn gevoel van dit moment.'

Pag.110: "Jullie moeten nu serieus overwegen om Manon uit haat leiden te verlossen. Haar levensverwachting is slechts een paar maanden en we moeten haar zwaar onder de medicijnen houden om de epileptische aanvallen te onderdrukken.'

Pag.163: 'Tranen krijgen de vrije loop als we bij het kistje staan en af en toe iets tegen elkaar fluisteren. De medewerkster is achter in de aula bij de deur blijven staan. We zijn helemaal alleen. Bloemen en kransen van familie vrienden en collega's. Goed om te zien.'

Pag.172: 'In een poging om onze boosheid een plaats te geven hebben we juridisch advies ingewonnen. (...) Door de juristen wordt gesproken over "zeer ernstige vormfouten" die gemaakt zijn. Toch hebben we niet doorgezet. Wellicht krijgen we gelijk, maar dat zal geen voldoening brengen.'